ORDONANȚA CURȚII (Camera întâi)

10 iunie 2011 *

În cauza C-155/11 PPU,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Rechtbank 's-Gravenhage (Țările de Jos), prin decizia din 31 martie 2011, primită de Curte în aceeași zi, în procedura

Bibi Mohammad Imran

împotriva

Minister van Buitenlandse Zaken,

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, domnii A. Borg Barthet (raportor), M. Ilešič și M. Safjan și doamna M. Berger, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,
grefier: domnul A. Calot Escobar,

* Limba de procedură: olandeza.

după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Ordonanță

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 7 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei (JO L 251, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 6, p. 164).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între doamna Mohammad Imran, pe de o parte, și Minister van Buitenlandse Zaken (ministrul afacerilor externe), pe de altă parte, având ca obiect refuzul ministrului menționat de a-i acorda doamnei Mohammad Imran un permis de ședere provizorie pe teritoriul olandez.

Acțiunea principală și întrebările preliminare

3 La 19 iunie 2009, doamna Mohammad Imran a depus la ambasada olandeză din New Delhi (India) o cerere de permis de ședere provizorie în scopul de a locui împreună cu soțul său, domnul Safi, în Țările de Jos.

4 Prin decizia din 20 iulie 2009, Minister van Buitenlandse Zaken a respins această cerere.

5 Prin scrisoarea din 10 august 2009, doamna Mohammad Imran a formulat o contestație împotriva acestei decizii.

6 Potrivit deciziei de trimitere, cei opt copii ai doamnei Mohammad Imran, dintre care șapte sunt minori, locuiesc în mod legal în Țările de Jos de la 5 august 2009. Domnul Safi și copiii au cetățenie afgană. Domnul Safi nu a deținut în niciun moment un permis de ședere temporară (azil) emis conform articolului 29 *initio* literele a), b) sau c) din Legea olandeză din 2000 privind străinii (Vreemdelingenwet 2000).

7 Prin decizia din 15 februarie 2010, Minister van Buitenlandse Zaken a respins contestația formulată de doamna Mohammad Imran ca neîntemeiată pentru motivul că aceasta nu a demonstrat că a trecut examenul privind integrarea civică impus de reglementarea olandeză. Potrivit Minister van Buitenlandse Zaken, doamna Mohammad Imran nu a invocat niciun element concret care să conteste caracterul exact sau exhaustiv al raportului medical din 21 aprilie 2009 întocmit de medicul ales de reprezentanța diplomatică din New Delhi, dr. Lalit Gupta, din care nu reiese că doamna Mohammad Imran poate beneficia de scutire de acest examen din motive medicale.

8 La 15 martie 2010, doamna Mohammad Imran a formulat o acțiune împotriva acestei decizii la Rechtbank 's-Gravenhage.

9 Rechtbank 's-Gravenhage ridică problema dacă prin obligația impusă de reglementarea olandeză membrilor de familie ai resortisanților țărilor terțe care doresc să beneficieze de dreptul la reîntregirea familiei de a susține un examen privind integrarea

civică în străinătate înainte de a se alătura familiei lor în Țările de Jos nu se realizează o interpretare prea strictă a articolului 7 alineatul (2) din Directiva 2003/86.

10 În aceste condiții, Rechtbank 's-Gravenhage a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Permite articolul 7 alineatul (2) din Directiva [2003/86] ca un stat membru să refuze intrarea și șederea pe teritoriul său unui membru al familiei, în sensul articolului 4 din această directivă, al unui resortisant al unei țări terțe care locuiește în mod legal în acel stat membru numai pentru motivul că membrul familiei respectiv a avut un rezultat negativ în străinătate la examenul de integrare civică impus de legislația acestui stat membru?

2) Pentru a se răspunde la prima întrebare, prezintă relevanță faptul că membrul familiei în cauză este mama a opt copii care locuiesc în mod legal în statul membru respectiv, șapte dintre aceștia fiind minori?

3) Pentru a se răspunde la prima întrebare, prezintă relevanță faptul că membrul familiei are acces la sistemul de învățământ organizat în țara de reședință în limba statului membru respectiv?

4) Pentru a se răspunde la prima întrebare, prezintă relevanță faptul că membrul familiei, având în vedere nivelul său de educație și situația sa personală, în special problemele de natură medicală, este în măsură să aibă un rezultat pozitiv la acest examen într-un termen scurt?

5) Pentru a se răspunde la prima întrebare, prezintă relevanță faptul că nu are loc nicio examinare în lumina dispozițiilor articolului 5 alineatul (5) și ale articolului 17 din Directiva [2003/86], ale articolului 24 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene sau în lumina principiului proporționalității?

6) Pentru a se răspunde la prima întrebare, prezintă relevanță faptul că resortisanții altor țări terțe sunt scutiți, exclusiv pe baza cetățeniei lor, de obligația de a obține un rezultat pozitiv în străinătate la examenul de integrare civică?"

Procedura în fața Curții

11 Prin scrisoarea din 11 aprilie 2011, primită de grefa Curții în aceeași zi, Rechtbank 's-Gravenhage a solicitat judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii de urgență, conform articolului 104b din Regulamentul de procedură al Curții.

12 Prin decizia din 14 aprilie 2011, Camera întâi a admis această cerere.

13 Prin scrisoarea din 19 mai 2011, primită de grefa Curții în aceeași zi, Minister van Buitenlandse Zaken a informat Curtea că, în urma reexaminării, a admis, prin decizia din 12 mai 2001, contestația formulată de doamna Mohammad Imran la 10 august 2009 și că, în consecință, decizia din 15 februarie 2010 împotriva căreia era îndreptată acțiunea a devenit caducă.

14 Prin scrisoarea din 30 mai 2011, primită de grefa Curții în aceeași zi, instanța de trimitere a informat Curtea că, în aceeași zi, ambasada olandeză de la Islamabad (Pakistan) a eliberat un permis de ședere provizorie doamnei Mohammad Imran. În

aceste împrejurări, instanța de trimitere consideră că întrebările preliminare și-au pierdut caracterul urgent și solicită Curții să nu continue procedura prevăzută la articolul 104b din Regulamentul de procedură. Instanța de trimitere consideră totuși că nu este oportună retragerea cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare în acest moment, întrucât doamna Mohammad Imran nu s-a desistat încă de acțiunea îndreptată împotriva deciziei din 15 februarie 2010 și intenționează, în plus, să o sesizeze cu o acțiune în despăgubiri.

Cu privire la cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare

15 Conform unei jurisprudențe constante, procedura prevăzută la articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiilor asupra cărora urmează să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea din 12 martie 1998, Djabali, C-314/96, Rec., p. I-1149, punctul 17, Hotărârea din 20 ianuarie 2005, García Blanco, C-225/02, Rec., p. I-523, punctul 26, precum și Ordonanța din 14 octombrie 2010, Reinke, C-336/08, punctul 13).

16 În cauza de față, guvernul olandez a arătat Curții că decizia din 15 februarie 2010, împotriva căreia a fost introdusă acțiunea principală, a devenit caducă întrucât, prin decizia din 12 mai 2011, reclamația doamnei Mohammad Imran din 10 august 2009 a fost admisă în urma reexaminării.

17 Această informație a fost confirmată în esență de instanța de trimitere prin scrisoarea sa din 30 mai 2011.

18 Se impune să se constate că cererea de obținere a unui permis de ședere provizoriu formulată de doamna Mohammad Imran a fost admisă și că, în consecință, acțiunea principală a rămas fără obiect.

19 Desigur, prin scrisoarea menționată din 30 mai 2011, instanța de trimitere a dorit să mențină cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare în măsura în care doamna Mohammad Imran intenționează să o sesizeze cu o acțiune în daune interese.

20 Totuși, trebuie să se constate că introducerea unei astfel de acțiuni nu este în acest stadiu decât eventuală și ipotetică.

21 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, justificarea trimiterii preliminare nu este formularea unor opinii consultative cu privire la probleme generale sau ipotetice, ci nevoia inerentă soluționării efective a unui contencios (a se vedea în special Hotărârea García Blanco, citată anterior, punctul 28, și Ordonanța din 24 martie 2009, Nationale Loterij, C-525/06, Rec., p. I-2197, punctul 10).

22 Rezultă din considerațiile de mai sus că nu este necesară pronunțarea asupra fondului cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

23 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Nu este necesară pronunțarea asupra fondului cererii de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulate de Rechtbank 's-Gravenhage (Țările de Jos) prin decizia din 31 martie 2011.

Semnături